

Redactat de NICU STEJEREL.
Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.
Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Iarăși „Cucu” la Jebel.

»Cucu» nostru mult lăudat
Dela Pesta a zburat
Și la Jebel s'a oprit,
Tocmai la Popa pitic
Despre el mi-a povestit,
Cum el vița și-a găsit,
Pe Goga din Girbovăț,
Viță aleasă de cobăț,
Care din cocis ce-a fost,
A ajuns la mare rost,
Și din biet sărac trocariu,
A ajuns chiar și jandariu,
Și în urmă vai și amar,
A ajuns chiar și primar.
Acum »Cucule» s'ascuți
Și să povestești la mulți,
Lucruri vechi și lucruri noi,
Cite se petrec la noi.

Mai întâi eu vreau să știți,
Că la noi stau înfrățiți,
Popa Dictai cel vestit
Și cu Goga cel șcritit,
Și cu al nostru Sărsăilă,
Ce-i zic și Albū Dănilă,
Și cu Graure — al mintos
Care-i cu nasul cam gros,
Și cu Pop care-i fișcal
Și la oameni face val.
Cu Sidoanca că-i vecină,
Cărei Dictai i-se închină,
Cu Leni, că-i domnișoară,
A Sidonoi surioară
Și cu socrul Barbă roasă
Și cu soacra a lăptoasă,
Și cu văduva Marie,
Care are cuglărie,

Vin și bere și răchie:
 Dar Mărie-i și frumoasă
 Și nici nu-i așa de groasă,
 Numai vre-o 2—3 măji,
 Pară c'ar trăi din vrăji
 Cînd ea ochii își rotește,
 Bietul Dictai ametește
 Și se face mititel,
 Numai cît un șoricel.
 Iar trocarul cel domnos,
 Cū Dănilă cel fălos,
 Măcar că sînt frați de cruce,
 Pentru o leacă gură dulce
 Dela mîndra Mărioară
 Sînt în stare să se omoară
 Astă bandă minunată
 Și de Dictai comandată
 Toată ziua la cingie
 Se adună la Mărie
 Și acolo țin sfat mare
 Pe cîte un fund de căldare.
 Apoi să pun la băute
 Și beaū toți pe întrecute.
 Barbă roasă una știe,
 Să se îndoape cu răchie,
 Și ți-o coasă și-o descoasă,
 Căci răchie n'are oasă.
 Bea săracul de năcaz,
 Că il poartă biet de nas
 Horholina de Satana,
 Mincai-ar Dictai pomana
 Dictai bea la spiridaică
 Și apoi bea și mai bea taică
 Pîn d'odată s'a încintat
 Buzele și-o țuguat,
 Buzé yînete de-arap,
 Dornice de sărutat,
 Și la Leni să oprește,
 S'o sărute fără veste
 Nū să teme de mușcare,
 Căci în gură dinți nu are.
 Horholină soacră dulce
 Se răică și se duce

Și pe Dictai il sărută,
 Iară Dictai mi-se avîntă
 Și s'apucă și îi cîntă:
 Soacră, soacră, poamă acră,
 De te-i coace cît ți-i coace
 Tu mai dulce nu ți-i face,
 Dar nici văduva Mărie
 La sărut nū să înbie
 Și cu un ochi la dreaptă trage
 Ca în Sidonică draci să bage,
 Și cu altu lui Dănilă,
 Lui Dănilă Sărsăilă.
 Dar săracu Sărsăilă
 Să uită la ei a milă
 Și mustata ș'o sūcește
 Și cu mîntea așa gîndește.
 Dacă soacra și-a dorit
 Și o căutat și-o și primit
 Un ginere așa frumos,
 La Sidoanca drăgăstos,
 Dacă Goga din trocariu
 A ajuns chiar și jandariu
 Lu Sidoanca i-o plăcut
 Și cu farmece o făcut,
 Că pe el l'o cîștigat
 De al treilea băibat,
 Măcar că-i mîi bătiînă
 Cu optsprezece ani ș'o lună;
 De ce să nu pot și eu
 Să-mi aflu pe placul meu
 Fată mare și frumcasă
 Ori nevăstă drăgăstoasă,
 Pînă chiar și dascăliță,
 Ori să crezi chiar chinejiță,
 Avera am prăpădit-o,
 Cu omenia am sfeclit-o,
 Mis cu două slujbe mari,
 Mis cumăt și mis poștariu.
 Așa ni-s'o nimerit,
 Că în ziua de zăpostit
 Banda întregă a pornit,
 La Mărie s'o oprit.
 Acolo s'er veselit.

S'or tucat și s'or gostit,
 Și-or bătut la cuglărie,
 Și-or băut vin și răchie,
 De cu seară pînă în zori,
 De atîtea ori, de atîtea ori,
 Și cînd satul mină porcii,
 Iacă merg acas și goștii,
 Dictai și cu Barbă-roasă
 Și cu soacra dulce groasă,
 Iar în urma lor 3 cioară,
 Zic în laută de s'omoadă,
 Iară Dictai cîntă tare,
 Pe glas 9, pe glas mare:

Soacră, soacră,
 Poamă acră,
 De ti-i coace
 Cît ti-i coace,
 Tu mai dulce nu ti-i face

Și la soacra 'n buzunariu
 Cîntă după un critariu.
 Și lăutașilor cinsteste,
 Apoi s'avîntă popește
 Și îi bine cuvintează:
 »Voi cioroi de vița mea,
 Să vă bată Precesta,
 C'asa sămănați de bine
 Și cu Goga și cu mine.
 Vița noastră i vița mare,
 Numai omenie n'are.
 Dară taica Faraon
 Ni-a dat prea aspru canon
 Și tare ne-a blăstămat,
 Să umblăm din sat în sat
 Și s'ajungem de ocară
 La toți rumînii din țară.
 Dar voi scumpilor mei frațe
 Zănatul să yi-l păstrați,
 Căci și eu zănatul meu
 Nu-l las pentru Dumnezeu.
 Vom mai bea, ne-om veseli,
 Și cu lumea ne-om sfădi.
 Tîrgurile le-om umbla,

Și mîrtoage om cumpăra.
 Cînd duhanul nu s'o ajunge,
 Noi chimîșul gol l'om suga,
 Și cînd voi de-un rău veți da
 Veniți la Dictai Lulea,
 Că din »Cucu« vă citește
 Și de rău vă izbăvește,
 Și-acum plecați sănătoși
 Și să ne vedem făloși,
 Cînd Sidoanca și vede ceafa
 Și cînd Leni și zăuită cafa,
 Cînd cioroi il auziră,
 Atîta se 'nsuflețiră,
 Că la Dictai s'avîntară
 Și drept în gură îl țucară,
 Așa și-a sfîrșit beția
 Ce a început'o la Măria,
 Și abia acasă s'o sfîrșit,
 La Dictai cel mult vestit,
 Miroane Sfinția Ta,
 Tu la Sebeș nu mai sta,
 Numa 'ndată să pornești,
 Și la Jebel să te oprești
 Și cu briciul ascuțit,
 Ce deunăzi ai primit,
 Să mi-i razi și să mi-i tunzi
 Și din Jebel să-i alungi
 Și pe Dictai piele groasă
 Și pe socrul Barbă-roasă,

Cobățul.

Unul cuminte...

Un ungar își pierduse căciula din cap.
 Deci mină pe nevastă-sa și servitorul, care
 era român, să i-o caute. După cîtă-va vre-
 me o află servitorul și o aduce la stăpînii.
 Mă duc să-i spui la doamnă să nu mă
 caute, că am aflat-o eu — zice servitorul.
 — Teremtete, să nu faci una ca aia, că îți
 sucesc gîtul, las pe ea să-l caute!.. Hei! a-
 tunci eu aveam doi căciule și nu pierdusese
 cît unul.

Omul blind.

Zice c'a fost odată un om cu singe de tot rece și avea 3 ficiori, dar ficiori co-lea chipeși. Bătrînul tată atita-i iubia încît nu li-ar fi zis un cuvînt ca să-i su-pere, de și ei de multe ori făceau rău numai ca să supere pe tatăl lor, ca să vadă ei pe bătrînul ce ar face în minie. Dar el ca și cînd ar fi știind inima lor, ori ce ar fi făcut, el la toate zicea: E bine dragii tatii.

Așa odată ficiorii blindului bătrîn în-tr'o zi de vară colea prin luna lui Cup-tor pe vremea cositului cînd e lumea ferbinte după cum știți foarte bine dra-gii mei cititori, cînd nu poți sta nici la umbră de cum la soare, blăstămații de ficiori se duseră toți toți trei la rit afară la coasă. Iar pe blindul bătrîn îl lăsară acasă, să le vie colea pe la amiază cu mîncare. Cînd blindul bătrîn fu gata cu de toate și o luă pe cale cătră ficiori, ficiorii n'aibei, că n-am cum le zice mai bine, cum or ochit pe bătrînul că a ple-cat de acasă, că tocmai se vedea chiar cînd ieșea din curte, se sfătuiră să-i fa-că ceva supărare. Se întrebau ei între ei că oare ce să facă.

Unul care era mai posnaș zise: măi hai să facem un foc unde o fi mai cald într'un vîrf de dîmb. Așa și făcură nu-mai ce și porniră spre pădure și adu-brară o mulțime de uscături cît putură și toți trei aduce și făcură o bobătae de foc în cît abia ai fi putut sta la el de departe, iar ei se încolăciră ca iarna toți pe lîngă foc numai ca doară vad pe bătrînul mînios. Cum stau ei pe lîngă foc iată că sosește și bătrînul și cum vine se pune și el dinpreună cu ei pe lîngă foc, și în loc ca să-i înfrunte după

cum li s'ar fi și căzut și ceea ce și ei aș-teptau, blindul tot blind rămâne, le scoate din straiță merindea și le zice: un cuvînt neașteptat de ei: »O dragii tati, e bine și vara la foc«. Dar ficiorii numai se uitară unul la altul și clătinau din capete. Se apucară de mîncat mi-rîndu-se de răbdarea și blîndețea tată-lui lor. Și ziceau după ce s'a dus tatăl lor: Ce bine ar fi dacă ar fi mulți oa-meni așa ca blindul lor tată«.

Împreună cu acei 3 ficiori zic și eu: Să dea bunul Dumnezeu ca să fie cît de mulți asemenea bătrînului.

L. P. cantor,
Vulcan.

La tribunal.

— Bine măi țigane, cum ai furat de la niște oameni cari te-au lăsat să le păzești casa.

— Ai putea să-mi spui d-ta, domnule președinte cum ași fi putut să fur dacă nu le-ași fi văzut nici casa.

— Nenorocire pe tine faraoane!

— Da, domnule președinte, că mi-am rîpt și un deget cînd am spart un dulag,

De cînd ne iubiam.

Ști tu din copilărie,
Cu cît drag ne-am sărutat?
Eu și azi mai țin la tine
Dar tu 'n toate te-ai schimbat.

Ști tu cînd veniai la mine,
La cireșe și mîncam?
Ne strîngeam cu drag în brațe
Și de alte lumi visam?!

Dar apoi cînd sosi toamna
Și, cum struguri mi-ai adus?
Și-i mîncam — să nu știe mama;
În grădină 'n — cucuruz.

Ști, apoi, cînd veni rîga
Și tu jucai joc de joc
Și cu unul și cu altul...
Eu de ciudă eram foci!

Te-ai îndrăgostit cu alții.
Am văzut și te-am lăsat;
Prinde-să însă de tine
Blastămîl ce ți l'am dat:
— Se n'arbarbat cununat!!

Dătru Molin.

Țigani cu Melcul și Racul.

Ici-că au plecat odată niște țigani la cerșit, după cum li-e meșteșugul, avînd pe umăr acățate traistele goale, iar în gură, nede-părțita lulă; cei mai mulți, mai ales dintre bărbați, cu cămășul întors în gură. Mergînd așa și făcînd ci-orobor, iacă numai ce dau cu ochii în mijlocul drumului de un melc, cît o ceapă mare, cu coarnele afară, și cu șaua în spinare. Stau țigani în loc și se minunează, că oare, Devla, ce poate fi, ahah d'hanie încornurată și înșelată și pe cine așteaptă. Unii ziceau că-i bou, că are coarne. Nu-i bou, mă, lovite-ar năprazna, că doar bou țin coarnele așa (și isbește minile în lături și lovește pe doi peste ochi de-i rătoarnă cu raitan sus), ci o hi țap, micalaș, că line coarnele așa. (ridică minile cătră cer)... Tac, mă, porodița dracului, ce forfotești, nu vezi tu — zice alt țigan — că o hi cal din alte țări, că, uite la el, ce mai șauă împărătească are pe spinare...

Așa unu, așa altul, pînă pe rînd toți s'au încăierat la ceartă și s'au tot certat într'o zi de vară pînă'n seară. Dar de ghicit — ha să ghicească nici unul. Atunci unul mai sfătos, cu părul sucit pe la urechi ca un pă amar de gros, zise: haid să-l mînăm în traistă, dar mereu să nu ne împungă, și să-l ducem la Doda, că-i bătrîn și a umblat multe țări și peste mări, și a fost odată la ușa bisericii, odată a trecut pe lingă o moară... (toți strigă: «Drac să te pamoară!») și așa el ne va ști spune că ce-i ahasta bidiganie.

Zis și făcuf. Luară melcul în trastă și h'id cătră cort. În cale însă au trecut peste o vale. Pe mal tocmai eșise un rac la pășune. Văd țigani racul. Iarși toți dau roată în jurul lui și se minunează, întrebîndu-se fie-care:

— Oare, ce-o hi. Oare ce-o hi?...

Cine, nu e, că nu latră... Vacă nu e, că are prea multe picioare... haponi de vrei s'o prinzi de cap fugi 'napoi, de-o prinzi de coadă — fugi înainte... Oare ce-o hi... că o hi... hi... hi...

Vine iarși sfătosul și zice:

— «Ce atita hără-miră, măi purdoi, nu vede'i că roaptea s'a noptit și ziua s'a ziu'it, de fiind tot ne-am ciondrănit: haid să-l băgăm în hasta traistă și să-l ducem la Dada, ca să ne spună ce-o hi și hasta și hăia. Zic și fac și pleacă la cort.

Dada îi așteaptă rupt de foame, că doară mă rog d-voastră, și de eri dimineață pînă azi la ameză, încă-i destulă vreme de răbdat. Sfătosul îi zice: las'o dracului foame, Dado, că aflăm noi de mîncat, cum pornim după — furat, ci mai întii să ne spui tu, că ești hăl mai înțelept și mai pricopsit din toată harmadia lui Far-on, să ne spui și desplici: că ce-or hi să hie abasta d'hănie. Și scoate melcul. Melcul scoate coarnele. Dada se uită mirat la el și dînd din cap pice:

— «Hapoi, voi nevoi de prăpădiți, nici atita nu știți: că ahastai o »hastrarati 'ncornurată», nu știu cine s'o suit pe naștiu ce și s'ar duce nu știu unde...»

Toți: Tulai, tulai, se trăiască Dada, vedeți că el știe.

Sfătosul scoate racul: «dar abasta ce-o hi, Dado?!»

Dada iar înhoalbă din ochi, face din cap, vrea să-l prinză de coarne — fugе napoi; vrea să-l prinză de coadă — fugе nainte. Hapoi, dapoi, nici hasta nu știți voi că ce e? Nu vedeți voi, săriv'ar ochii, că ahăstai; «Șu-limere, Șu-li vine; — șu-li vine, șu-li mere!». »

Și acum dabuli — care 'ncotro, după că-pătate pe furate, că ne ia dracu în spate, tot trăind fără bucate!».

Toți țigani s'rigară: Devla, și-l trăește, și pînă mine-l s'firșește, că zău, bine glăsuște!».

Trimisă de Ioan Uprean, Țirnavița.

Unchiul și nepotul.

Un unchiu și-a ajutorat pe un nepoi pînă a terminat și a opta clasă.

Venind nepotul acasă, unchiul îl primește cu drag și-l invită la masă. Într'e mîncări observă, că nu e vin. Trimite nepotul după vin — fără bani.

Acesta, ca necunoscut, nu capătă vin pe credit și se întoarce cu sticla — goală!

— «Ei, vezi, atita cheltuiță cu tine, atita școală — și nu ești în stare să-mi aduci un pahar de vin. Toată cheltuiala — în zădar. Mă prostule, dapoi că pe bani tot măgarul știe cumpăra!...»

Nepotul, rușinat, ia de nou sticla și fugе după vin.

Sosind, întinde sticla (goală) unchiului și pice:

— «Poftim și bea, unchiule!».

— «Ce să beau, prostule, din sticla goală?»

— «Ei, așa, d'apoi unchiule dragă, că doar din sticla plină: tot măgarul știe bea!»

— «Bravo, nepoate, totuși n'au mers paralele în vînt; ești băiat cu minte!».

Glume

Jurământul Țiganului.

Un țigan furase un stăp dela un evreu, evreul întreabă pe țigan:

— Bre țigane, de che fhurată thu stăp al meu?

— Nu jupîne, răspuse țiganul, nu l'am furat eu, pot să jor.

Ovreiul, auzind pe țigan că poate să și jure, îi zise ca să-l sperie:

— Jură, dacă nu, e vai de pielea ta.

Țiganul începu să jure astfel:

«Să dea Dumnezeu să-î albească trupul, cui a furat stăpul. Mierea s'o mînce cu muierea; cu ceara să lumineze sara și cu uleiul să încălziască bordeiul!...»

Ho! ho, bre, zise ovreiul. Acu crez că juri hoțul.

Galbenii — și judecata.

Doi certați s'au dus la județ, des de dimineață.

Primul caută pe cătana d-lui judecător și-i predă patru galbeni, ca să facă judecata pe partea lui.

Al doilea fiind mai bogat, se duce și el și dă doisprezece galbeni, ca să facă pe partea sa judecata.

Cătana a dat însă judelei numai șase galbeni, iar restul și l'a ținut sieși.

Venind treaba la judecată, judele zice celui dintîi:

— »Eu știu că tu ai patru martori și dreptatea poate că ar fi pe partea ta, dar eu ce să fac; dacă acestalalt, al doilea are șase martori...

Cătana, dela ușă:

— »Mă rog la domnul jude: de acasă au plecat doisprezece... dar am știut eu că-s destui și șase—și așa pe ceilalți șase i-am oprit eu!»

Poșta Cucului.

»Calfa Cucului din fundul Bănațului. — Mășterul Cucu te roagă, iubite calfă, că pe cit poți, să dai pace fetelor. Avem noi pe cine sbiciui. De altfel nu cruțăm nici femeile rele, cari ne fac rușine. Mai întâi însă, trebuie să cunoaștem mai de aproape împrejurările; că am fost adese-ori trași pe sfoară și n'am vroi s'o mai pățim. Așa dară, scrie-ne: Cine e D-șoara Z? Are părinți, trăiesc amândoi, ori care? Și oare, pentru purtarea ei: ea poartă vina sau părintii? Dacă n'a fost sub îngrijire părintească — să-i dăm pacel!

Salutare.

Unui «Belințan și Chizățian». Mai întâi să ne spuneți cine sunteți și cum vă chiami?... Fără nume nu primim dela nime. A doua: dedativă să scrieți curat, românește. Nu îndrugați fie-ce vorbe (și multe foarte urite), numai ca să vă iasă versul la cale. Dar asta ce bazaconie va mai fi prin Chisetau:

«Preste drum cu iosisimicu

Care duce mazăricu...» Nu le înțelege nime. Apoi Cucu nu cîntă numai unuia și altuia, ci tuturor: trebuie dară făcută cîntarea așa, ca s'o înțeleagă toți.

Preoților de omenie să le dați pace. Nu vă faceți păcate. A treia: Nu înșirați atîtea verzi-uscate, cu înțeles și mai multe fără înțeles, ci mai pe scurt și la înțeles. Ce gîndiți: pînă vi-ar cînta Cucu 160 de versuri, i-ar minca cobia gușa și n'ar mai putea cînta și altora.

Pavel Nicolescu. Ai scrisoare frumoasă, scrie-ne și povești și glume. Versul e la rînd. Dă după altele.

Părintelui Avel Pop. — Nu te supăra părinte, că în versul ce te-a afîns noi vă țămare de poare, nicidecalomnie.

E numai un pic de satiră, cam pișcătoare, ce e drept, dar folositoare. Și țîntarii te pișcă, și urzica, etc... dar nu fac pagubă mare. Nu vei muri dară nici de satira Cucului. — Cucu, de altfel e ficatul (mai) societății; iar pe noi mai știi că stă fierea plină de venin: fără de care corpul n'ar putea trăi. Așa nici societatea nu poate fi fără satiră.

De altfel d-ta singur recunoști, că noi luat parte la alegere, «neces» acuma, «neces» în trecut, — Ce tot «neces-neces-nătăflece» — părinte?... De ce ai stat pasiv și turma ai lăsat-o să rătăcească?... În epistolă cu nimic nu-ți motivezi «pasivitatea», iar noi ori chiar și dracu, nu-i azi așa de prost să te crează, că ai rămas pasiv: numai de dragul pasivității! Pe viitor șas'o focului pasivitate, vezi că te dă de rușine, și intră'n activitate: dar în cea națională!! — Fiind activ, credem că vei scrie mai bine și mai corect, de cum ai scris epistola aceasta, pentru care noi țiam dă calcul «nesuficient» din limba română! Sus gramatica!

Sergent Pavel Birtea în Biserica Abă. Versul despre frumoasa «Ciuchiclară» îl vom mai netezi și apoi îl publicăm în Cucu. Scrie-ne și glume din cătanie.

Constantin Milac. Nicolința. — Povestea «Trei crai dela răsărit» o vom publica o pe Crăciun. Mai trimite-ne și altele. Versuri luate din cărți nu publicăm. Apoi n'ai drept iubite frățioare să îți pui numele la poeziile altora. — «Mioara» nu e făcută de d-ta, nici «Ciobanul din Ardeal». Trimite-ne povești și poezii auzite dela popor — nu culese de prin cărți și multe nuvele, că ne rîde lumea: pe d-ta pentru că le trimiți; pe noi pentru că țile publicăm. Din celelalte vom alege ce se poate. Dar să ne răspunzi mai întâi: oi pe toate le-ai cules din cărți?...

Petru Molin, Chirneca. — Poezia «De cînd te iubeam» ar fi să fie o parodie după cîntarea: «Știi tu, cînd te țineam pe brațe...» e însă cam slăbit și mai trebuie netezit, apoi o publicăm. Dă înainte, și ne trimite altele.

Redactor responsabil: FAGURE.